

Al final de la escapada

Títol original: *À bout de souffle* **Direcció i guió:** Jean-Luc Godard (història: François Truffaut) **Pais:** França **Durada:** 90 min **Any:** 1960 **Gènere:** Drama romàntic **Interpretació:** Jean Seberg, Jean-Paul Belmondo, Daniel Boulanger, Henri-Jacques Huet... **Música:** Martial Solal **Fotografia:** Raoul Coutard **Distribuïdora:** Elastica Films **Reestrena a Espanya:** 16/01/2026

No recomanada per a menors de 12 anys

Versió original en francès i anglès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Michel Poiccard (Jean-Paul Belmondo) és un exfigurant de cinema admirador de Bogart. Després de robar un cotxe a Marsella per anar a París, mata fortuïtament un motorista de la policia. Sense cap remordiment pel que acaba de fer, prossegueix el viatge. A París, després de robar diners a una amiga, busca la Patricia (Jean Seberg), una jove burgesa americana, que aspira a ser escriptora i ven el *New York Herald Tribune* pels Camps Elisis; somia també matricular-se a la Sorbona i escriure algun dia en aquest diari. A Europa creu haver trobat la llibertat que no va conèixer a Amèrica. El que el Michel ignora és que la policia l'està buscant per la mort del motorista. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Jean-Paul Belmondo, l'esplendor de la veritat

Al final de la escapada no és una pel·lícula, és una llegenda, i el seu protagonista va quedar atrapat de per vida en un personatge que avui, més de sis dècades després, és una icona de la història del cinema

Al final de la escapada no és una pel·lícula, és una llegenda. Com li va passar al mateix Jean-Luc Godard, que des de molt aviat va ser conscient del pes de la seva òpera prima, **Jean-Paul Belmondo** va quedar atrapat de per vida en un personatge que avui, més de sis dècades després, és una icona de la història del cinema. Potser això expliqui que el mateix actor publicqués el 1963, només tres anys després de l'estrena, el llibre *Trente ans et vingt-cinq films, suivi des dix commandements du belmondisme*, unes memòries prematures amb què l'actor francès buscava la manera d'allunyar-se de la màscara d'aquell personatge de carrer llest i impulsiu, un delinqüent d'estar per casa que va fixar a la memòria popular l'arquetip del macarró jove, innocent, sexi i desllenguat.

Godard va començar **Al final de la escapada** sense saber ben bé on anava. Només n'havia escrit la primera seqüència, la resta eren notes soltes i cites literàries com la cèlebre de *Las palmeras salvajes* de Faulkner. "Coneixes William Faulkner?", li pregunta Jean Seberg al seu amant. "No, qui és? T'has ficat al llit amb ell?", li responia Belmondo, qui davant la frase final de la novel·la, "Entre el dolor i el no-res trio el dolor", triava el no-res.

La idea era, a partir d'una història convencional, reescriure el cinema clàssic del qual Godard s'havia nodrit com a crític per a *Cahiers du Cinéma*. No es tractava de fer cinema, sinó de sentir-lo. Segons Godard, va estar buscant el tema central de **Al final de la escapada** durant tot el rodatge. "Fins que, finalment, em vaig interessar per Belmondo. El vaig veure com una mena de bloc que calia filmar per saber el que hi havia darrere". Seberg era un altre assumpte, una continuació del personatge de *Buenos días, tristeza*, a la qual el cineasta va deixar seguir sent qui era.

Belmondo tenia 26 anys i no va improvisar els diàlegs, com s'ha dit alguna vegada. Godard no els donava les seqüències escrites, els apuntava les frases sense que les haguessin de memoritzar i mai repetia les preses més de dues vegades. Així aconseguia frescor en les rèpliques, aquella qualitat gairebé documental que atorgava a les escenes aquell aire tantes vegades imitat. Per a Godard, la bellesa és l'esplendor de la veritat i això és exactament Belmondo en aquella pel·lícula.

Res no va tornar a ser igual al cinema des d'aleshores, ni al cinema europeu ni al nord-americà. Belmondo es va convertir al costat del seu amic **Alain Delon** en un mite i, encara que ells s'allunyessin de les comparacions, amb el temps la trajectòria de Delon guanyaria per golejada. Belmondo, amb el cigar als seus llavis molsuts, el nas de boxejador i el barret Borsalino, en va tenir prou amb aquest moment de veritat davant una càmera. Com quan Jean Seberg li preguntava a l'aeroport d'Orly a l'escriptor interpretat per Jean-Pierre Melville quina era la seva ambició més gran i aquest replicava que ser immortal, "i llavors... morir".

Elsa Fernández-Santos – elpais.com